

въ всѣки градъ. Ботѣвъ е вече въ Браила. Прѣди да поведатъ четитѣ си, той събира двамата изпечени хайдути — дѣда Желя и Хаджията, и се съвѣтва съ тѣхъ върху борбата:

— Не може така, казва имъ той: че си щѣлъ да убиешъ единъ-два манафа повече, какво отъ това? Тиранията не се чисти съ убийство на еднo-двѣ заптиета, а като почнешъ отъ главата, отъ дѣното. Цѣлото здание на тоя гнилъ свѣтъ трѣбва да се срине отъ земята. А това могатъ да направятъ народитѣ. Нашитѣ чети трѣбва само да сж помощници на народа, когото трѣбва да научимъ *какъ* и съ що ще се освободи.

Слушатъ го тѣ и двамата, рѣшаватъ да слѣдватъ неговия планъ, но съ пукването на пролѣтѣта се повтарятъ старитѣ грѣшки и двамината хайдути намиратъ своя край.

А неуморимиятъ бунтовникъ и поетъ продължава своята работа. Самъ гладенъ, безъ пукнатъ банъ въ джоба, той дири пари за облѣкло, храна и оржия на четитѣ. А пари липсватъ. Какво да се прави? — Отъ Браила отива въ Исмаилъ, оттамъ — пакъ въ Браила. Тукъ го намираме словослагателъ въ печатница, тамъ актьоръ въ трупата на писателя Войниковъ... Но нито едното, нито другото може да даде срѣдства, необходими за „дѣлото.“ Въ Букурещъ Ботѣвъ се срѣща съ Левски, който току-що се е върналъ отъ първата си обиколка изъ България. Двамата жители на Гйопца се разбиратъ. Левски, който по-рано е слушалъ Раковски, сега възприема мислитѣ и плановѣтъ на Ботѣва. Ботѣвъ е въ възторгъ отъ него. „Приятельтъ ми Левски, пише той, съ когото живѣемъ, е нечутъ характеръ. Когато сме най-злѣ, той и тогава си е такъвъ веселъ. Съ пѣ-